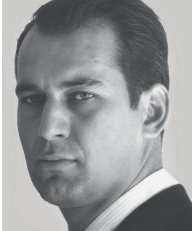

**“ความคิดสร้างสรรค์
สามารถแก้ได้แทบทุกปัญหา
การกระทำอันสร้างสรรค์
ที่เข้ามาทำลายความจำเจ
ด้วยความแปลกใหม่
ล้วนเอาชนะได้ทุกสิ่ง”**

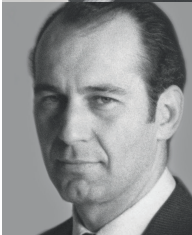
จอร์จ โอลิวิส

ปี 1959
บริษัทคอยล์ เดน เบิร์นบาก

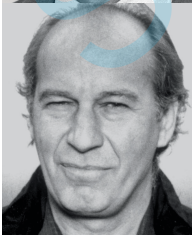
ปี 1964
บริษัทพาเปอร์ส เคเน็ก โลอิส

ปี 1970
บริษัทโลอิส ฮอลแลนด์ แคลลาเวย์

ปี 1978
บริษัทโลอิส พิตส์ส เทอร์ซอน

ปี 1985
บริษัทโลอิส/ยูเอสเอ

ปี 2002
บริษัทกู๊ด คาร์มา ครีเอทีฟ

“ผู้ใดนั่งเฝ้าในยามที่ต้องยืนหยัด ผู้นั้นคือคนฉลาด”

เอลลา วิลเลอร์ วิลค็อกซ์

ในปี 1951 ผมถูกเกณฑ์ให้เข้าร่วมกองทัพ วันแรกๆก็ไปถึงแคมป์กอร์ดอนในรัฐทางใต้ที่บังคับใช้กฎหมายจิมโครว์อย่างจริงจัง การขานเรียกชื่อเวลาหกโมงเช้าเป็นไปดังนี้ “โจนส์!” “มาซบ!” “แจ๊คสัน!” “มาซบ!” “ลองสตรีต!” “มาซบ!” “โลอิส!” “โย!” หลังจากเราถูกสั่งให้แยกย้าย ท่านพันตรีที่กำลังโกรธจัดจนหน้าแดงก็เดินตรงมาที่ผมและถามว่า “ที่ว่า ‘โย’ หมายความว่ายังไง!” “ขานตอบครับท่าน” “ทำไมถึงต้อง ‘โย’ ” “ก็เพราะพวกคนใต้ขานว่า ‘มาซบ!’ กันทุกคน แต่ผมมาจากนิวยอร์กเลยขานว่า ‘โย’ ครับ!” เขาโน้มตัวมาหาผม เสียงพูดตลอดโพร่งออกมาว่า “จั้นเธอ ไอ้นิวหยวก ไอ้ตุ๊ดยิวถือทางไอ้มิด!” ผมแข็งใจตอบกลับไปว่า “ไปตายทำเออะครับท่าน!” ผลคือผมถูกลงโทษนาน 14 สัปดาห์และถูกตีหัวส่งไปเกาหลี (ขอบคุณนะ เอลลา วิลเลอร์ วิลค็อกซ์!)

ด้วยความที่ผมเป็นเด็กหนุ่มเชื้อสายกรีกที่เติบโตในย่านชาวไอริชที่เหยียดเชื้อชาติแถมยังเคยเป็นทหารใจเฝ้าในกองทัพที่ฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ชาวเอเชีย เมื่อกลับถึงบ้านเกิดประสบการณ์เหล่านี้จึงทำให้ผม (หรือถ้าพูดให้ถูกก็คือบีบให้ผม) กลายเป็นนักสื่อสารด้วยภาพผู้มีความมุ่งมั่นที่จะกระตุ้นให้เกิดการตื่นรู้ สร้างความปั่นป่วนประท้วง ส่อเสียด และยั่วยุ

ทุกครั้งที่มีโอกาส ผมพยายามยืนหยัดในสิ่งที่ถูกต้องเพื่อต่อสู้กับ “ผู้มีอำนาจ” ศาสนาที่ไร้ความยุติธรรม ตำรวจที่คุกคามประชาชน รัฐบาลที่เอื้อประโยชน์คนรวยบนความฉิบหายของคนจน การละเมิดสิทธิเสรีภาพของพลเมืองซ้ำแล้วซ้ำเล่า รวมถึงการทำสงครามที่ไม่รู้จักสิ้นของอเมริกา โดยทำภาพกราฟิกที่กระตุ้นจินตนาการของผู้คน ทำสงครามกับความอยุติธรรมด้านชาติพันธุ์ ศาสนา และเชื้อชาติ ตลอดจนถึงต่อต้านสังคมทิ้งมาย หัวโบราณ และดูแลคนคนที่แตกต่างกันทั้งหมดนี้ในฐานะของ “ผู้ท้าทายวัฒนธรรม”

**สำหรับผม จิตวิญญาณแห่งการสร้างสรรค์ก็แท้จริงหมายถึง
การทำให้สิ่งที่ถูกต้อง ปฏิเสธสิ่งที่เลวร้าย และสร้างสิ่งที่ดีงาม**

1.

คนเรามีอยู่แค่ 4 แบบ
คุณเป็นแบบไหนล่ะ

1

ฉลาด
และขยัน

(ช่างดีพร้อมเสียจริง)

SAMPLE

2

**ฉลาด
แต่ขี้เกียจ**

(น่าเสียดายจริงๆ)

3

**โง่งม
และขี้เกียจ**

(ได้แต่นั่งดูเฉะไร้ประโยชน์ไปวันๆ)

4

**โง่งม
แต่ขยัน**

(ไปที่ไหนฉิบหายที่นั่น)

ถ้าคุณเป็นคนแบบที่ 1 หรือ 2

คุณคงได้อะไรมากมายจากหนังสือเล่มนี้

ถ้าคุณเป็นคนแบบที่ 3 หรือ 4

คุณจะทำหนังสือเล่มนี้ไปทำไม?

2.

“ฉันคือตัวฉัน

ทั้งหมดนั่นคือตัวฉัน

ฉันคือป๊อปปาย นายกะลาสีเรือ”

ไม่ว่าคุณจะเป็นผู้ชาย ผู้หญิง คนดำ คนเชื้อสายฮิสแปนิก
คนเอเชีย ชนพื้นเมืองอเมริกัน กลุ่มชาติพันธุ์ หรือเกย์
(และไม่ว่าคุณจะทำหน้าที่ไหนก็ตาม) คุณก็คือคุณ
นั่นคือสิ่งที่คุณเป็นและควรจะมีใจซะ อย่าเปลี่ยนชื่อ
อย่าเปลี่ยนสำเนียง อย่าเปลี่ยนรากเหง้า
และอย่าดูแคลนการเติบโตขึ้นมา
แบบไม่พร้อมของตัวเอง
จงเป็นตัวของตัวเอง
แล้วคุณจะค้นพบตัวตน
บนโลกใบนี้

3.

เดินตามความสุขของตัวเอง

ตอนที่โจเซฟ แคมป์เบลล์ ผู้เชี่ยวชาญด้านตำนานปรัมปรา และนักปรัชญาผู้ปราดเปรื่องชาวอเมริกัน วิเคราะห์หนังสือเรื่อง Babbitt ของซินแคลร์ ลูอิส ซึ่งตีพิมพ์เมื่อปี 1922 เธอบอกไว้ว่า “จำประโยชน์สุดท้ายได้ไหม ‘ฉันไม่เคยทำสิ่งที่อยากทำมาทั้งชีวิต’ นั่นคือคนที่ไม่เคยเดินตามความสุขของตัวเองเลย”

แคมป์เบลล์ดูเหมือนจะรู้เคล็ดลับของการใช้ชีวิตอย่างมีความสุข น่าสนใจ และประสบความสำเร็จ นั่นก็คือการเดินตามความสุขของตัวเอง เมื่อพบเจอสิ่งที่รัก คุณต้องใช้ชีวิตทั้งหมดไปกับการทำสิ่งนั้น และต้องทำให้สมบูรณ์แบบที่ สุดเท่าที่หัวใจ ความคิด รวมถึงสัญชาตญาณของคุณจะอนุญาตให้ทำได้

ยิ่งคุณค้นพบความสุขนั้นได้เร็วเท่าไร (แน่นอนว่า มันซ่อนอยู่ในจิตวิญญาณของมนุษย์เกือบทุกคนอยู่แล้ว) คุณก็ยังมีโอกาสพบเจอชีวิตที่ดียิ่งขึ้นมากขึ้นเท่านั้น

4.

คำพูดต้องห้ามสำหรับผม : “จอร์จ ระวังหน่อย!”

ในคืนที่มีดมิดและฟ้าฝนแปรปรวน ผมเงยหน้าขึ้นจากเตียง เมื่อได้ยินพระเจ้ารับสั่งว่า “จอร์จ ระวังหน่อย” (ผมจำได้แม่นเลย)

สิ่งที่เด่นชัดที่สุดจากความทรงจำวัยเด็กของผมคือ คำ 3 คำ (ในภาษกรีก) จากปากของแม่ผม วาซีโล่ ธานาโซลิส โลอิส “จอร์จ ระวังหน่อย” และมันก็ไม่เคยห่างหายไปจากชีวิตผมเลย คำเตือนนี้ออกมาจากใจของคนที่ปรารถนาดีกับผมมาโดยตลอด (แต่ไม่เคยเข้าใจมุมมองของผมที่มีต่องานและชีวิตเลย)

ในโลกของการสร้างสรรค์งาน ถ้าคุณเอาแต่ระมัดระวัง ก็รับประกันได้เลยว่างานที่ออกมาจะดูซ้ำซากและไม่มาจดจำ นั่นหมายความว่าไม่มีใครมองเห็นงานของคุณ

**ฉะนั้นจงเลือกที่จะบ้าบิ่นมากกว่าระมัดระวัง
จงเลือกความกล้ามากกว่าความปลอดภัย
จงเลือกที่จะทำให้งานของคุณเป็นที่สังเกตและถูกจดจำ
ไม่อย่างนั้นความพยายามของคุณก็จะไร้ค่า
ไม่มีทางสายกลางสำหรับความสร้างสรรค์**

5.

ตอนอายุ 14 กระจ่าง ผมก็เข้าใจบางสิ่ง ที่กลายเป็นแรงบันดาลใจในการใช้ชีวิต คุณก็อาจเอาไปใช้ได้เหมือนกัน!

ในช่วงต้นศตวรรษที่ 20 คาซิมียร์ มาเลวิช ได้เปลี่ยนแปลงอนาคตของศิลปะสมัยใหม่ และเป็นผู้เปิดทางให้ศิลปินรัสเซียหัวสมัยใหม่เข้าสู่ยุคของศิลปะนามธรรมเต็มรูปแบบ จากนั้น 30 ปีให้หลัง เมื่อผมเข้าเรียนที่โรงเรียนไฮสคูลออฟพิวสิกแอนด์อาร์ตในแมนฮัตตัน ครูขอขอร้องให้พวกเราสร้างงานที่คล้ายกันแทบทุกวันในวิชาการออกแบบขั้นพื้นฐาน ยิ่งเราลอกเลียนงานของมาเลวิช (หรือคลี, เบเยอร์, อัลเบอร์ส ไม่ก็โมนดรียาน) มากเท่าไร ครูแพตเตอร์สันยิ่งชอบมากเท่านั้น แต่นั่นมันโคตรจะน่าเบื่อ!

ในคาบเรียนสุดท้ายของปี ครูแพตเตอร์สันสั่ง (อย่างจริงจังสุดๆ) ให้เราสร้างสรรค์ผลงานลงบนกระดาษขนาด 18×24 นิ้วโดยใช้เพียงสีเหล็ยมีนผ้าเท่านั้น ก่อนจะบอกว่าเป็นการสอบปลายภาค แล้วผมก็ตัดสินใจทำอะไรบางอย่างในระหว่างที่เพื่อนร่วมชั้นทั้ง 26 คนกำลังเลียนแบบศิลปินยุคก่อนอย่างเมามัน ผมกลับนั่งเฉยๆ ครูแพตเตอร์สันจ้องผมเขม็ง เขาดูไม่สบอารมณ์สุดๆ ขณะเดินไปทั่วห้องเพื่อสำรวจตรวจดูงานของนักเรียนคนอื่นๆ แล้วเวลาสอบก็หมดลง ครูแพตเตอร์สันดูฉุนเฉียวขึ้นเรื่อยๆ ขณะเก็บข้อสอบ เมื่อเขาเก็บกระดาษเปล่าของผม ผมก็ยื่นมือไปขัดจังหวะแล้วเซ็นชื่อตัวเองแบบหวัดๆ ที่มุมล่างซ้ายว่า “G. Lois” เขาดูอึ้งไปเลย ผมได้ “สร้าง” สูดยอดงานออกแบบสีเหล็ยมีนผ้าบนกระดาษขนาด 18×24 นิ้วแล้ว!

**ผมบอกตัวเองเสมอว่างานของผมจะต้องสดใหม่ แตกต่าง และบ้าบิ่น
นับแต่นั้นมาผมก็เข้าใจว่าไม่มีอะไรน่าตื่นตะลึงไปกว่าไอเดียอีกแล้ว**

6.

ทุกเครื่องมือบนโลกล้วนไร้ความหมาย หากปราศจากไอเดียสำคัญ

ศิลปิน นักโฆษณา หรือใครก็ตามที่อยู่ในอุตสาหกรรมที่ใช้ความคิดสร้างสรรค์ (หรือกระทั่งอาชีพอื่นๆ ที่ไม่ได้ใช้ความคิดสร้างสรรค์อย่างแพทย์ ทนายความ ช่างไฟฟ้า พนักงานประจำโรงงาน และประธานาธิบดี) หากปราศจากไอเดีย ก็เหมือนไม่มีอาวุธติดตัว ในการออกแบบงานกราฟิก เมื่อไอเดียแปลกใหม่ ผุดออกมาจากมันสมองและสัญชาตญาณของครีเอทีฟ การนำเสนอความคิด รูปภาพ ข้อความ และศิลปะมาผสมผสานกัน (หรือเทียบเคียงกัน) อย่างมีชั้นเชิง สามารถทำให้เกิดสิ่งมหัศจรรย์แบบ 1 + 1 เท่ากับ 3 ได้

7.

แต่การสร้างสรรค์ไอเดีย โดยไม่ทุ่มสุดตัวนั้นเป็นไปไม่ได้

ถ้าคุณไม่ได้หมดไฟตอนเลิกงาน ก็แปลว่าคุณอุ้งงานแล้วล่ะ!
คนที่เห็นผมทำงานมักถามตลอดว่าทำไมผมถึงยังไม่หมดไฟสักที
ทำอย่างไรผมถึงยังสร้างสรรค์งานต่อได้ (โดยเฉพาะอายุปุนนี้แล้ว)
ความจริงคือผมหมดไฟตอนเลิกงานทุกวันเพราะผมทุ่มเททำงานจนสุดตัว
ทั้งความคิด จิตใจ และร่างกาย พอถึงบ้านช่วงค่ำๆ ผมก็คิดอะไรไม่ออกแล้ว
แต่ผมชอบความรู้สึกแบบนี้ะ มันรู้สึกสุดยอดมากที่ได้ทำงานสุดขีดจำกัด
ของตัวเอง แต่หลังจากได้นอนพักผ่อน ผมก็พร้อมลุยในเช้าวันถัดไป
นี่ไม่ใช่หัวใจของการมีชีวิตอยู่หรือทำอะไร

8.

มองหาบิ๊กไอดีเสมอ

บิ๊กไอดี (Big Idea) ในโฆษณาจะประทับความดึงามของผลิตภัณฑ์ลงในความคิดและความรู้สึกของผู้ชม และส่งผลให้ยอดขายเติบโตอย่างถล่มทลายถ้าอยากเป็นนักสื่อสารชั้นครู ถ้อยคำและรูปภาพของคุณต้องดึงดูดสายตา ครอบงำความคิด อบอุ่นหัวใจ และกระตุ้นให้พวกเขาทำอะไรบางอย่าง! ลองอ่านหนังสือเล่มที่ผมเขียน แล้วคุณจะเห็นตัวอย่างโฆษณานับร้อยที่พิสูจน์สิ่งที่ผมยืนยันมาตลอด นั่นคือ โฆษณาที่ยอดเยี่ยมจะสร้างประโยชน์ให้กับผลิตภัณฑ์ ถ้าคุณเป็นผู้ประกอบการ ไม่ว่าจะในธุรกิจสตาร์ทอัพหรือธุรกิจใดๆ ก็ตามในอุตสาหกรรมที่ใช้ความคิดสร้างสรรค์ จงมองหาบิ๊กไอดีเสมอ

9.

ทุกความคิดสร้างสรรค์ควรสื่อสารได้ในเสี้ยววินาที

แน่นอนว่าชิ้นงานสร้างสรรค์ที่ดี ไม่ว่าจะ เป็นโฆษณา โปสเตอร์ บรรจุภัณฑ์ ปกนิตยสาร ปกหนังสือ หรือโลโก้ ล้วนต้องเชื่อมโยงกับความคิดและความรู้สึกของผู้คนได้ทันที เพื่อให้ยังคงเป็นที่จดจำอยู่เสมอ โฆษณาเก่าอี้ห้อโคลตินแบบมินิมอลที่ผมสร้างขึ้นเมื่อปี 1960 นั้น สร้างเสียงฮือฮาในหมู่ผู้อ่านนิตยสารไลฟ์และลุค ครึกที่จ้วเจียตื่นเพราะเสียงไอของลูกกลายเป็นโฆษณาที่ถูกพูดถึงไปทั่วในยุคที่โลกยังไม่ตื่นตัวเรื่องสิทธิสตรี และกลายเป็นที่จดจำของใครหลายคน แม้ว่าจะไม่มีรูปสินค้า โลโก้ หรือแม้แต่รูปภาพใดๆ เลย

ในโลกธุรกิจ เราพบเห็นการนำเสนอที่ยาว ยืดเยื้อ เงอะงะ และไม่ตอบโจทย์กันจนชินตา ในขณะที่คุณพลิกอ่านหนังสือเล่มนี้ ผู้คนนับหมื่นกำลังมีนงกับการบรรยายและการนำเสนอที่ปราศจากการเตรียมตัวที่ดี โปรดเข้าใจว่าหากคุณไม่สามารถอธิบายความคิดให้กระชับและน่าสนใจแล้วสื่อสารออกไปภายในเสี้ยววินาที นั้นไม่ใช่บิ๊กไอดีอย่างแน่นอน

10.

บัญญัติประการแรกของผม :

ถ้อยคำมาก่อน แล้วค่อยตามด้วยภาพ

เวลาที่มีผู้กำกับศิลป์เลือดใหม่ไฟแรงขอให้ผมเผย “สูตร” ในการสร้างงานโฆษณา ผมจะตอบกลับไปว่า...เริ่มจากถ้อยคำสิ! คำแนะนำนี้อ้างอิงจากคัมภีร์ไบเบิล มันคือบัญญัติประการแรกของผมซึ่งถูกสลักไว้บนแผ่นหิน ผู้คนมากมายเชื่อกันว่า ผู้กำกับศิลป์นั้นไร้ทักษะในการเขียน และมีหน้าที่คือต้องคิดให้เป็นภาพ ซึ่งส่วนใหญ่ก็เป็นเช่นนั้นจริงๆ พวกเขาพลิกนิตยสารมองหารูปภาพต่างๆ เพื่อหาแรงบันดาลใจในการ “เริ่มต้น” ทั้งที่ภาพเหล่านั้นดูไม่เข้าท่า และขาดความเชื่อมโยง น่าเสียดายที่ผู้กำกับศิลป์ส่วนใหญ่ไม่ลองพยายามเขียนไอเดียด้วยตัวเอง แต่เลือกที่จะนั่งตูดและรอให้นักคิดคำโฆษณา ช่วยสร้างสรรค์ถ้อยคำให้ ซึ่งส่วนมากก็สื่อสารออกมาให้เห็นภาพไม่ได้ ในทางตรงกันข้าม ผู้กำกับศิลป์มือดีเพียงหยิบมือเดียวคือนักเขียนที่รังสรรค์ พาดหัวที่ตราตรึงที่สุดในวงการโฆษณา ไม่ก็ทำงานอย่างใกล้ชิดกับนักคิดคำโฆษณา มากพรสวรรค์เพื่อร่วมกันปั้นคอนเซปต์ใหม่ขึ้นมา แม้แต่เวลาที่ทำงานคนเดียว นักเขียนก็ต้องสร้างถ้อยคำที่ทำให้เห็นภาพที่น่าตื่นตาตื่นใจ

เพราะการถ่ายทอดไอเดียที่ยิ่งใหญ่ต้องอาศัยถ้อยคำที่กระตุ้น ให้เห็นภาพแห่งความเป็นไปได้ และเปิดทางให้ถ้อยคำกับรูปภาพ ประสานพลังกันได้อย่างสมบูรณ์แบบ

หากท่านเป็นผู้กำกับศิลป์ โปรดจงฟังเรา :

งานโฆษณาทุกชิ้นล้วนอยู่ในมือของท่าน มันคือบุตรของท่าน

แต่หากท่านเป็นนักคิดคำโฆษณา

ท่านต้องทำงานร่วมกับนักสื่อสารด้วยภาพที่มีฝีมือ!